

Egom meseváros királya: Galiba,
sok embert vitetett már be a dutyiba.
Ennek a zsarnoknak az apja Döbrögi;
akire tutira berágott a Matyi.
Nagyon figyeljétek egomi gyerekek!
Mit csicseregnek a fákon a verebek.
Azt beszélük városszerte,
hogyan lesz a serteperte.

Ref.
Nagyon figyeljétek egomi gyerekek!
Mit csicseregnek a fákon a verebek.
Azt beszélük városszerte,
hogyan lesz a serteperte.

Mikor Petőfi Sándor a vándor Egomban a mesevárosban járt,
kicsi táltos lóra, pegazusra talált. Ült a ló egy széken és mobiltelefonált.
Déliabot rendelt Galiba részére, mert ezt kívánta meg királyőfelsége.
A Vidámságbolt előtt ült a paripa, a szájában füstölt egy szép cseréppipa.
Petőfi elővett egy nagy kockacukrot, és a pegazushoz költőszóval szólott:
- Kis lovacska, szép lovacska, cukorka van a markomba'.
- Nem kell nekem a cukorka, csak a szavak tűzparazsa, így repülök fel magasra,
egészen a csillagokba. Verspörkölt lesz az ebédem, versgulyás a vacsorám,
híres magyar poéta lesz az én kicsi gazdám.
- Hát akkor én, jól tartalak, annyi verset ehetsz-ihatsz, tele lesz a gyomrod,
Én vagyok az a poéta, úgy ahogyan mondod. De hogyan hívnak, te ló?
Mondd a neved nékem! Azt is mondd el, mit keresel ezen a vidéken!
- Édes gazdám! – kiált a ló. – Pegaznak hí itt mindenki, tündérhonból hozott neked
Kukorica Jancsi. Itt szolgálok a Matyinál, neki varázsolt el a nagy libakirály.
Örömben a kis gebe leteszi pipáját, és Petőfi Sándor köré csavarintja szárnyát.
Hát, ahogy ott ölelkeznek olyan poétásan, rájuk kiált az utcáról a Jancsi vidáman:
- Mit nem látok! – kajabálja Kukorica Jancsi. – Te vagy költőm? Sándor bátyám!
Ki vagyok, találod ki?
- Nem nagydolog – szólott Sándor. – Te vagy Ludas Matyi netán,
akit Döbrögi uraság vágott a ludakért kupán?
- No, ne bomolj, Sándor bátyó! Nem ismered János Vitézt?
Még a paci is megismert, parolázik velem, no, nézd!
Petőfi most közelebb megy, hátba vágja Jánost, aki ölelgeti nyakán a kis gebe táltost.
- Hogyne ismernélek, pupák!
Előkerültek a pipák a vászon tarisznyából. Füstölögtek, pöfékeltek,

még a Pegaz is pöfékelt cseréppipájából.

Aztán megérkezik Matyi, a csárdabolt gazdája, vele van a három énekes libája.

Képzeljétek gyerekek, mikor a verebek meglátták a csicsás csajokat, lekajolták az asztalról a kacagó-magokat, aztán a verebek annyira nevettek, hogy minden meghótak, és az asztal alá estek.

De ez a bolt nem egy közönséges „csárda”, mert ez a meserapperek tanyája.

„Kapni lehet itt nevetés-vizet, kacagó-magot meg hahotakenyeret. De van itt mosoly-csoki, röhögő hamburger, kacaj-szalmakrumpli, mindenféle rumli; tökjő balhész cucc” – ezt kiabálja a bolt előtt egy strucc.

- No, de libalányok, ne csak a szátok tátsátok, hisz tele van kacagó-maggal a táskátok.

A kis csávóknak vigyetek! Egyetek gyerekek, hogy vidámak legyetek. -

De jó, hogy itt vagytok, mert számítok rátok, amikor meglepnek az úri zsványok.

- No, de mondd el, öreg! Honnan van e boltod? Kik ezek a libák? Jól megy e a dolgod?

- Ezek mesebeli beszélő libák, énekelnek, táncolnak azért ilyen csicsák.

A szőke a szóvivőm, ridikülben viszi a szót, az a másik hosztessz: hoz-tesz borraivalót.

A harmadik görli. Ő görllkorcsolyázik. Elvarázsolt királylányok, a fejükön látszik.

A libakirályt megmentettem a vörös róka szájából, s a három legszebb lányát nekem adta hálából. De csak tengtem-lengtem, és elszegényedtem.

Aztán az ötletem a fejemben forgott: Az, hogy nyitni kéne egy Vidámságboltot!

De csak legyintettem: Egye meg a fene! Ehhez nekem egy varázsló kellene!

Mikor ezt kimondtam, ott termet ez a ló szemem előtt nyomban,

azután meg így szólt: - Mit parancsolsz gazdám!

- A rézfán füttyös vadlúd csípje meg a fajtám! - kiáltottam.

És erre a földből kinőtt ez a rézfa, nevető levelek csilingeltek rajta,

az ágán e randa vadlúd füttyögetett, leugrott a fáról s a hátsómba csípett.

Ez oldotta meg a gondot, mert eszembe jutott

mit a libakirály mondott, hogy teljesíti három kívánságom.

Harmadikra azt kívánom, legyen egy Vidámságboltom.

Alig, hogy e szavakat kimondtam, ez a Vidámságbolt idetermett nyomban.

Asztal, szék, pódium, látjátok? Itt vannak. A pódiumon pedig libáim táncolnak.

Mondja ám a mesét rendesen Matyi, mígnem átöleli őt is a paci, aztán Jancsi meg Petőfi fölkapja vállára, körbe viszik s rádobják a pegazus hátára.

Pegazzal vidáman, szegecselt bőrcuccban, surranóval a lábán az utcára dobban.

Táncol a pegazus Matyival a hátán, amikor elibük begördül egy járgány.

Nagy hasú Galiba meg a kísérete dögnagy limuzinnal dübörög a térre.

Meglátja mindjárt a libalányokat, és baseball ütőjével a Matyira mutat:

- Hé, te libás fazon, mennyi lesz az annyi?

- Száz euró, felség, ennyit szoktam kapni.

- Na, ne tedd a burád, tíz eurót adok, s beugranak verdámba a kis libacsajok.

- Nem uram! Ennyiért nem adom a libám.

- Szóval nem értesz a szép szóból, csórikám! Akkor elveszük a libáidat ingyen. Nálam táncolnak estére. Ennyi, mese nincsen.
Sőt, most megkóstolom a híres italodat, csak azután töretem össze a csontodat.
- Aztán kend ne bántsa e háznak gazdáját, mert megküldöm kardommal azt a hájas hátát. Hiába lett kend a magyarok királya, előttem a szegényt ne piszkolja szája!
Kukorica Jancsi egyre közelebb lép, Galiba, a király, pedig tolat hátrébb.
- Fogják le! Fogják le ezt a tolvajbandát! Azt a libás fazont meg a kukoricát.
Ötven botot rájuk, a tömlöcbe velük, holnap meg hajnalban levágjuk a fejük.
Int a két óriás testőralaknak, akik vasláncokkal Matyira rontanak.
A Pegaz hátáról nyomban lerángatják, és a kezét-lábát jól összeláncolják.
Kukorica Jancsi a kardjához kapna, de most veszi észre, hogy azt otthon hagyta.
Így elfogják könnyen, lábát vasra verik, és azután durván Matyi mellé lökik.
Hanem Petőfi, a furmányos poéta, két hordó nevetés-vizet veret csapra.
A három libalány hordja korsószámra, amíg nem Galiba esik hahotába:
- Hahaha hihhi, hihhi hahaha. Bruhaha-bruhaha, bruhaha-bruhaha.
Megparancsolom én a király Galiba, haha, hogy mostan velem röhögjön mindenki, bruhaha! Ti is kiskrapekok velem nevesetek, hahaha, mert különben levágatom rohadttökfejetek, bruhaha!
A testőrök is már annyira nevetnek, hogy óriás testükkel mind a földre esnek.
Ekkor berontanak a csákós gyerekek, kezükben pörögnek gyorsan a kötelek.
Megkötözik erősen az óriásokat, s Matyiról, Jancsiról leszedik láncukat.
Fakarddal, nyilakkal, csúzlikkal őrt állnak. Nincs menekülése a díszes társaságnak.
- No – mondja Petőfi –, eljött az ideje, hogy a porba hulljon a Galiba feje.
Utána pedig a bohóc miniszterek, mind lenyakazásba részesüljenek.
- Állj meg Sándor bátyám! – szólott mostan Jancsi. – Nem nyakazni kéne, hanem próbát tenni.
A magyarok Istene azt kívánja tőlünk, hogy ne sározzuk be régi dicsőségünk.
Az asztalon áll ez a szép veretes láda, ebben van a jogar, meg az országalma, mellettük ragyog a király koronája.
Jancsi most kinyitja a láda fedelét, és kirakja országunk három szép jelképét.

Mostan figyusz öreg!

Az agyam sistereg.

Ős öreg ékszerek,

rubinnal fénylenek.

Jogarunk az igazat példázza, aki kézbe veszi és hazudik, megnémul a szája.

Országalmánk az összefogásunk jelképe, széthúzóknak billogot éget tenyerébe.

Aki pedig király akar lenni, annak a nehéz koronát kell vinni.

Ha összecsuklasz öreg, nem lehetsz király, de senkit se bírálj,

inkább húzz el innen, mint egy döglött sirály!

De hát mindennek eljön az ideje, vörösödik nagyon a Galiba feje.

Kótyavetye, a pénzügyminisztere, neki az almától szénné ég keze.

Jajgat, ordítózik, a vízcsaphoz viszik. Utána jön Trehány, paragrafust hány,
de mikor a jogart veszi a kezébe, elnémul a fazon mindörökre.
Aztán jön Bumburnyák az oktatási krapek, ez egy vakerátor,
vadiúj az iskola rendszere, de a jogartól neki is megnémul a nyelve.
A királycsávók már menekülnének, de a gyerekek megállítják őket.
Galiba királyt az asztalhoz viszik, a dögnehéz koronát a fejére teszik.
Lép vagy kettőt-hármat, aztán összecsuklik, varázskorona a fejről leugrik.
Vidulnak a fejek, a gyerekek nevetnek. Azután csúzlikkal Galibára lőnek.
A rézfárról leugrik a vadliba ízibe, s belecsíp Galiba zsíros fenekibe.
Most már körbe járnak, most már körbe futnak. Örülnek a csávók, hogy menekülni tudnak.

Azután Petőfi szólott poétásan: - Elbírod-e a koronát, János Vitéz, lássam!
- Mi az, hogy elbírom? Hisz lovamat is a hátamon vittem,
olyan könnyű volt, hogy tollból van azt hittem. No, de ennek a fele sem tréfa, lónál is nehezebb
az ország koronája. De tegyétek fejemre! Jobb kezembe jogart,
az almát a balba, király leszek, ha a nép is ezt akarja.

De még a világ sem látott ilyent, öreg.
János Vitéz állta a próbát, mint a cövek.
Tapsoltak, hurráztak az egomi emberek.
Körbe táncolták a csákós gyerekek.
Nem némult meg Jancsi, nem égett tenyerébe billog,
hanem teljes díszben a limuzinhoz ballag.
Matyi pedig rögtön a volánhoz ül, és mint egy madár a téren körbe „repül”.
Petőfi is felugrik a Pegaz hátára és utánuk vágta a ló-halálába.
A gyerekek kiszabadítják az óriásokat, aztán ők is járják dübörgő táncukat.
A Vidámságbolt előtt kacagnak az emberek.
A nevetésvíztől, a kacagó-magtól
az ember gyereke soha el nem patkol.
Jancsi király táncol, vele táncol népe...
Ezzel kiskrapekok a mesének vége.